

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-4 У 5177/19
Дана 20.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Снежане Алексић, председника већа, Драгане Максимовић и Драгане Илчић, чланова већа, са судским саветником Маријом Ристић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ул. ..., кога заступа пуномоћник Момчило Величковић, адвокат из Јагодине, Књегиње Милице 92, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Крагујевац, ради поништаја става I диспозитива решења број 436-05-04915/2018-39 од 08.01.2019. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа одржаној дана 20.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Крагујевац број 436-05-04915/2018-39 од 08.01.2019. године у ставу I диспозитива и предмет у том делу враћа належном органу на поновно одлучивање

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Крагујевац, да тужиоцу АА из ..., ул. ..., плати трошкове управног спора у износу од 9.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, ставом I диспозитива, одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена на решење Градске пореске управе града Крагујевца број 47-445/14-VIII-1 од 17.03.2016. године, у делу који се односи на обавезу пореза на имовину утврђену за 2015. годину. Ставом II другим диспозитива, поништено је решење Градске пореске управе града Крагујевца број 47-445/14-VIII-1 од 17.03.2016. године, у делу којим је утврђен порез на имовину за 2014. годину, за период 12.02.-31.12.2014. године и предмет се у том делу враћа истом органу на поновни поступак и одлучивање.

Првостепеним решењем од 17.03.2016. године, тачком I диспозитива, утврђује се порез на имовину пореском обвезнику АА из ..., на праву својине на стану у ..., ул. ..., корисне површине 21 м², и то:

- за порески период од 12.02.2014. до 31.12.2014. године, у износу од 2.988,07 динара,
- за порески период од 01.01.2015. до 31.12.2015. године, у износу од 3.338,11 динара.

Тачком II диспозитива, наложено је тужиоцу да укупан износ пореза од 6.326,18 динара, утврђен ставом I диспозитива овог решења уплати у року 15 дана од дана достављања решења. Порески обвезник је обавезан да до доспелости пореске обавезе по решењу о утврђивању пореза на имовину за 2016. годину, плаћа аконтационо у висини обавеза за последње тромесечје претходне пореске године, односно у износу од 841,39 динара, уз упозорење да се на износ утврђене обавезе који није плаћен у прописаном року, обрачунава и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто, с тим да ће се уколико порески обвезник доспеле обавезе не плати у прописаном року, извршити принудна наплата пореза, камате и трошкова принудне наплате, а трошкови принудне наплате падају на терет обвезника. Одлучено је да жалба не одлаже извршење решења.

У тужби поднетој Управном суду дана 29.03.2019. године, уређеној поднеском од 13.06.2019. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због повреде правила поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Истиче да површина стана није правилно утврђена, као и да није правилно обрачуната амортизација објекта. Указује да је за исту непокретност првостепени орган донео решења којим је пореску обавезу за 2016, 2017. и 2018. годину, утврдио за површину стана од 17,44 м², те да је и у овом случају, орган био дужан да правилно утврди све чињенице од значаја за одлучивање, односно да изведе све доказе којим ће утврдити корисну површину објекта, и то мерењем подних површина и унутрашњих страна зидова објекта, искључујући површине балкона, тераса, лођа и других простора у заједничкој недељивој својини свих власника у оквиру истог објекта. Истиче да је вештак геометар утврдио да корисна површина стана износи 17,44 м², те да и поред тога, што је налаз вештака доставио органу, орган исти није прихватио већ је своју одлуку засновао на подацима са којима је он располагао, без ближег одређења да ли се ради о бруто или нето површини стана. Сматра да то што није поднео пореску пријаву не може бити разлог неприхватања предложених доказа, јер је обавеза органа да правилно утврди све чињенице и евентуално странку поучи на који начин може да оствари своје право у складу са законом. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење у тачки 1. диспозитива и обавезе тужени орган да тужиоцу накнади трошкове спора, и то за састав тужбе износ од 25.500,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у смислу члана 33. став 2., испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним

споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према разлозима датим у образложењу оспореног решења тужени орган је решавајући о жалби тужиоца изјављеној против решења првостепеног органа од 17.03.2016. године, у извршењу пресуде Управног суда I-7 У 14878/16 од 12.12.2018.године, оценио да жалба није основана у делу којим је тужиоцу утврђен порез на имовину за 2015. годину, јер је првостепени орган након сазнања за постојање уговора о поклону ОВ I бр. 1751/2014 од 12.02.2014. године, на основу расположивих података (података из катастарa непокретности, привременог решења о изградњи бр. 05-3510-237 од 24.03.1992. године, решење којим се одобрава употреба број 05-3510-237/92 од 22.02.1995.године и др.), правилно утврдио да је тужилац обвезник пореза на имовину по основу права својине на стану површине 21 м², који се налази у ..., ул. ... и припада 1. зони, чија је вредност – пореска основица утврђена на основу уговора о поклону којим је стечено право својине на стану, у складу са чл. 5., 6. и 6а Закона о порезима на имовину, применом следећих елемената: корисне површине објекта и просечне цена м² одговарајућих непокретности у зони у којој се налази непокретност, која је прописана Одлуком о утврђивању просечних цена м² непокретности за утврђивање пореза на имовину за 2015.годину на територији града Крагујевца ("Службени лист града Крагујевца", број 40/14), уз умањење за амортизацију и применом пореске стопе прописане чланом 1. став 2. тачка 2. и 3. Одлуке о висини стопе пореза на имовину ("Службени лист града Крагујевца", број 29/13, 38/14 и 41/14). Тужени орган је навео да је ценио скицу посебног дела објекта од 31.03.2016. године, издату од инжењера геодезије ББ, која је достављена уз жалбу, али да је нашао да иста није од утицаја на друкчије одлучивање са разлога што није званичан документ и не може да представља доказ о стварној површини предметног стана. Са наведених разлога, тужени је одбио жалбу у наведеном делу и одлучио као у диспозитиву решења.

Чланом 5. Закона о порезима на имовину ("Службени гласник РС" бр. 26/01...68/14) прописано је да је основица пореза на имовину за непокретности пореског обвезника који не води пословне књиге вредност непокретности утврђена у складу са овим законом (став 1.). Вредност непокретности из става 1. овог члана утврђује орган јединице локалне самоуправе надлежан за утврђивање, наплату и контролу изворних прихода јединице локалне самоуправе (у даљем тексту: орган јединице локалне самоуправе) (став 2.). Вредност непокретности из става 1. овог члана, осим земљишта, може се умањити за амортизацију по стопи до 1% годишње применом пропорционалне методе, а највише до 40%, почев од истека сваке календарске године у односу на годину у којој је извршена изградња, односно последња реконструкција објекта, а на основу одлуке скупштине јединице локалне самоуправе о висини стопе амортизације која важи на дан 15. децембра године која претходи години за коју се утврђује порез на имовину и која је објављена у складу са овим законом (став 3.).

Чланом 6. истог закона, прописано је да се вредност непокретности из члана 5. овог закона утврђује применом следећих елемената: 1) корисна површина; 2) просечна цена квадратног метра (у даљем тексту: просечна цена) одговарајућих непокретности у зони у којој се налази непокретност (став 1.). Корисна површина земљишта је његова укупна површина, а корисна површина објекта је збир подних

површина између унутрашњих страна спољних зидова објекта (искључујући површине балкона, тераса, лођа, неадаптираних таванских простора и простора у заједничкој недељивој својини свих власника економски дељивих целина у оквиру истог објекта).

Имајући у виду наведено, основано се наводима тужбе указује да је приликом доношења оспореног решења повређен закон на штету тужиоца. Ово стога што из разлога датих у образложењу оспореног решења не произлази да је корисна површина објекта утврђена у складу са цитираним одредбама закона. Ово тим пре што је тужилац у управном поступку истицао да је површина стана мања од површине наведене у уговору и да иста не представља корисну површину непокретности у смислу закона, за које наводе је предложио доказе, те је порески орган био дужан да на основу предложених или других изведених доказа, недвосмислено утврди чињенице од значаја за обрачун пореске основице, а самим тим и пореске обавезе. Са наведеног, како разлози дати у образложењу оспореног решења, пропис и стање у списима не упућују на одлуку дату у диспозитиву, суд налази да је учињена повреда правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број: 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10).

Са изнетих разлога Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, с тим да је у извршењу пресуде тужени орган дужан да донесе ново на закону засновано решење, придржавајући се примедба суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан чланом 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлуку из става II диспозитива ове пресуде суд је донео применом чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020), чија сходна примена је прописана чланом 74. Закона о управним споровима, па је тужиоцу, применом Тарифног броја 42. и 13. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", број 121/12 ... 37/21), досудио трошкове на име састава тужбе од стране адвоката у износу од 9.000,00 динара. Суд тужиоцу није признао тражене трошкове за састав тужбе изнад досуђеног износа, будући да исти нису опредељени у складу са наведеном тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 20.09.2022. године, I-4 У 5177/19

Записничар
Марија Ристић,с.р.

Председник већа - судија
Снежана Алексић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ